

„Nu, nu,“ udbrød han, „jeg falder nok ogsaa med Øren ind i Huset. Jeg meente nemlig, at De, i hvis Huis hun fra Barnsben er kommen, og til hvem hun har en særdeles Fortrolighed, muligviis kunde have en Anelse om, hvem der boer i hendes unge Hjerter.“

„Ja, Deres Excellence,“ svarede han, idet han stensynlig anstrengte sig for at samle sine Tanker. „Der er nu først og fremmest hendes Fader, ihvorvel denne . . .“

„Ja, Tak skal De have,“ afbrød Hofmarskalken ham. „Det var just ikke det Slags Indbyggere, jeg meente.“

„Nu saa er der ogsaa min Lise derhjemme, hun har i Sandhed, som jeg kan forsikre Deres Excellence, en høi Stjerne hos hende,“ fortalte Professoren i en overbevisende Tone.

„Jeg troer det gjerne,“ svarede Hofmarskalken smilende, „dog frygter jeg ikke, at Helma skal bød af ulykkelig Kjærlighed til hende. Men De har endnu ikke nævnet Forstædendat Trolle, og hvilken Stjerne han er i Besiddelse af. Jeg frygter nemlig, at der er to om Budet, og at den, som er mindst værdig, er i Begreb med at gaar af med Seiren.“

„Ah, saaledes!“ udbrød Professoren, idet et Lys gik op for ham, „nu fatter jeg nogenledes, hvad Deres Excellence mener; thi lille Lise derhjemme lod netop imorges nogle skjæntefulde Ord falde til Helma om det unge Mennecke, de nye omfalte. Hvis De synes derom, saa kunne vi jo udspørge hende lidt nærmere om den Sag.“

„Herr Professor!“ raabte idetsamme en ung Dame ube fra Havesalen, „hvor er De henne? De maa absolut see denne Mærkværdighed. See, see,“ vedblev hun, da han traadte ind, „har De nogensinde seet Mage til Diamant?“ Med disse Ord rakte hun ham en Ring, hvori en Diamant af overordentlig Størrelse var indfattet. Professoren tog Ringen, nærmede sig Lyset og betragtede med synlig Overraskelse og Glæde det sjældne Kleinod, medens Øvrislehen, hvem Ringen tilhørte, saae til med en Nigmands Smil.

„Den er ogsaa den Pris, som Herr Øvrislehen vil tilkjende den Skjønneste,“ raabte en Cavalier.

„Det vil sige,“ tilføjede Øvrislehen, „mit Hjerter har allerede gjort Valget.“ Disse Ord ledsagede han med et Blik til Helma, der bragte hende til at rødne.

„I Sandhed,“ sagde nu Professoren, „den er overordentlig, den er et Meistersykke. Jeg har læst meget om disse mærkværdige Stene; men jeg har endnu ikke været saa heldig at see et Exemplar, og,“ vedblev han, henvendt til Øvrislehen, „dersom det ikke synes allfor ubeskedent, saa vilde jeg ret hjertelig bede Dem at overlade mig en lignende til min Samling.“

„Par dieu!“ udbrød Hofmarskalken, „her løber Deres Samlerlyst fuldstændigt af med Dem, og De beder ganske sans fagon Øvrislehen om en lille Tønne Guld.“

„Min Gud!“ raabte Professoren forstrækt. „Saa har man misforstaaet mig. Denne Steens Værdi kan ikke beregnes efter Diamantens, men ene og alene efter den Interesse, man føler for den smukke Opdagelse, der ifjor er gjort i Paris, og som bestaaer i at eftergjøre den ægte Diamant ved en kemisk Proces; thi af en saadan er denne Productet.“

Ved Professorens Erklæring rettede Alles Blikke sig spørgende paa Øvrislehen. Han var bleven dobbelt, og idet han hastigt greb efter Ringen, kastede han et saa habesfuldt og forbittret Blik paa Professoren, at denne i sin Forfærdelse mere kastede end gav Ringen fra sig.

„Ah, ah, Herr Professor Høeg!“ udbrød en af Cavaliererne. „Der har De stammelig profitteret den Videnskab, hvis Repræsentant De er, ved at bevise dens Usmagt. Denne Diamant er nemlig i over tohundrede Aar gaaet i Arv i Øvrislehen's Familie. Var det ikke saaledes De sagde, Herr Øvrislehen?“

„Tilvisse,“ svarede denne med lidt usikker Stemme, „og jeg begynder nu næsten at troe, at Herr Professor er en større Kjenner af Regnorme, end af Diamanter.“

„Jeg skal ikke rose mig af mine Kundskaber,“ svarede Professoren, hvis smukke Sted man havde truffet, „men naar hine, som denne Steen, ere eftergjorte, saa vil jeg dog paa tage mig at skjælde de ægte Regnorme fra de falske.“

En almindelig Tausked fulgte paa disse Ord, som Professoren udtalte med Overbevisningens rolige Bestemthed, og paa ethvert Ansigt læstes pinlig Forlegenhed, som Følge af den brøntende Naade, hvorpaa Øvrislehen nyd havde ontalt Diamantens Værdi. Ingen søgte Tryk af denne Stemning haardere end Professoren. Det smættede ham dybt, at have været nebsjaget til at saare en Anden, og i pinlig Uro grundede han paa at aflede Opmærksomheden fra dette ubehagelige Emne. Pludseligt reiste han sig, fremtog af Kommen den Nøgle, han om Morgenen havde faaet af Helma, nærmede sig Øvrislehen og viste ham den.

„See, Herr Øvrislehen,“ sagde han i en Tone, der noksom røbede, hvor gjerne han vilde gjøre Alt godt igjen. „Dette smukke og velbevarede Stykke vil vistnok vække Deres fulde Beundring, naar jeg siger Dem, at det er fundet i Søborgs Ruiner.“

Med en ligegyldig og haanlig Mine betragtede Øvrislehen den store, rustne Nøgle; men da det øvrige Selskab viste større

Interesse for den, saa gik den fra Haand til Haand, indtil den atter kom tilbage til Øvrislehen, medens Professoren beformedes med Spørgsmaal om, hvorledes han havde faaet den, og fra hvilken Tid han troede, at den stred sig.

„Jeg fik den imorges af Helma,“ gav han til Svar, „og hun, ja hvorledes var det nu, see nu har jeg over alt det Andet glemt de Data, Du opgav mig, Helma. Du maa derfor være saa god at gjentage dem for mig,“ tilføjede han, idet han fremtog Papir og Blyant.

„Det vil være allfor vidtløstigt her, Herr Professor,“ svarede hun rødrende, „men imorgen skal jeg atter fortælle Dem, hvad jeg veed derom.“

„Ihvorvel jeg, oprigtigt talt, just ikke kan rose mig af at have stor Interesse for slige Antiquiteter,“ sagde Øvrislehen, med et Blik for Helma, „saa har dog denne Nøgle nu faaet en saadan Værdi for mig, at jeg ret indstændigt beder Dem, Herr Professor, at overlade mig den.“

Det ynkkelige Ansigt, Professoren satte op ved denne uventede Begjering, og Kampen, der foregik hos ham, imellem hans gode Hjerter og Angesten for at miste sin Skat, morede stensynlig Øvrislehen, som med et pokliff Blik puttede Nøglen i Kommen og udbrød:

„Tusind Tak for Deres Godhed, jeg skal til Gjengjæld bringe Dem alle de Snoge, Firbein og andre skadelige Dyr, som jeg kan overkomme.“

Den gamle Mand modtog ikke Øvrislehen's ubstrakte Saand, han formaadede ikke derved ligesom at bejægle Contracten; fort efter forlod han, bedrøvet og forlynt, Selskabet.

I Løbet af de næste fjorten Dage udbredtes det Nygte nu mere og mere, at Helma og Øvrislehen vare forlovede. Vel vidste Ingen endnu Noget derom med Sikkerhed, dog antog Enhver, at Dronningen ved en Fests, hvortil Forberedelser allerede bleve trujne paa Slottet, vilde erklære Forlovens. Svandt nu end Næbmen paa Helmas Kinder i denne Tid, og lod end hendes Stemme ikke fuldt saa klar og reen, som hidtil, var hendes Smil end ikke fuldt saa glad og hendes Tale ikke saa munter, saa slubde der dog gives nøie Agt for at opbage denne Forandring. De fleste troede derfor, at Lykken havde overvældet hende, at hun nu lidt mere end hidtil søgte Censomhed, for usoflyvret i Tankerne at lyshæfede sig med den kommende Tid.

En Dag sad Professoren og Lise i Havesluen paa Soa foran Kaffebordet. Deres Samtale havde drevet sig om Helma; men hvor stor Lyst end Lise havde til at fortsætte den, saa var det hende dog næsten ikke længere muligt, at afbrage hans Opmærksomhed fra den Bog, hvori han bladede.

„Ja, Ja,“ sagde hun endelig lidt fornærmet, „en sød og rar Pige er hun og dertil fin og deilig, som den Gubinde, der staaer paa eet Been derude i Skoven, med en Ugle paa Stulberens.“

„Minerva,“ jagde Professoren adspredt.

„Ja, hvad hun hedder, skal jeg lade være usagt; men en forsloien Idee er det, at lade et Fruentimmer bære paa en slij Juhl, der for mig stede har været en Ubeskryggelighed. Hvad nu Helma angaar, saa er hun tillige munter og skjælmst, som en lille Kat. Jo, jo,“ vedblev hun, truende med Fingeren ad Professoren, „jeg kjenner nok Historien om Mofen og de sorte Strømper.“

„Hille min Sandten!“ udbrød hun, og lagde hastigt Bogen fra sig. „Har Du virkelig opdaget denne Misgjering? Ja, man skal nok staae tilblygt op, for at narre Dig.“

Jo, jeg talter,“ svarede hun med et triumferende Smil. „Helma havde saamænd lagt Strømperne i Blød i en Ballie, og stillet denne ind i den mørkeste Krog af Lørdshuset; men jeg har mine gamle Næb med mig og fik den opdaget. Herr Gud, man kan rigtig blive ganske rørt, naar man tænker paa, at hun med sine fine, smaa Hænder kunde faae ifinde at ville vaske de lange, tykke Udsømper, bare for at redde Dem, Herr Professor.“

„Ja, hun narer en stor Kjærlighed til os begge, lille Lise,“ svarede Professoren mildt, „og hun er en Velsignelse for vort lille Hjem.“

„Dg saadan en Pige skal nu offres til den fremme Øvrislehen's, bare fordi Faderen ved sit fllette Levnet er kommen i Berg og Gjeld og nu ikke kan redde sig paa anden Naade.“

„Hvad er det Du siger, Lise? Er Øvrislehen ikke en vakker Mand, og troer Du ikke, at Helma føler sig tilfreds?“

„Ja, man maa rigtignok sommetider undres over, at De virkelig er en saa klog og dygtig Mand; thi man veed sandelig ikke altid, hvor Deres Fortand er henne. Har De da slet ikke lagt Mærke til den Forandring, der er foregaaet med hende? Har De da ikke seet, at hun i disse fjorten Dage er bleven fire Aar ældre? Hun kæmper og strider rigtignok ærligt for at skjule sin Sorg, og for at Ingen skal opbage, hvilket Offer hun bringer for at redde sin Faders Væ.“

Lise fortalte nu den forbausede Professor Alt hvad hun vidste om Øvrislehen og hans Vandel, samt tillige om den Tilbøielighed, hun antog at Helma nærmede for Trolle. Iøvrigt og med levende Farver fildrede hun for ham al den Nød og Sorg, der vilde blive Følgen af Helmas Giftermaal, og til-

sidst brast hun i Graad, med Klage over, at der høvften gaves Hjelp eller Raad.

Dysaa Professoren var dybt rørt, og gik uroligt op og ned ad Gulvet. Snart stod han stille, og snart satte han sig, gribeinde en Bog; men ligesaa hastigt kastede han den fra sig. Det var, som kunde han ingen Bvile eller No finde; han formaadede ikke at undflye den sørgmødige Stemning, der saa pludseligt havde bemægtiget sig hans Sind.

„Hør!“ udbrød han endelig, idet han stillede sig foran Lise, og betragtede hende med et fast Blik. „Har vi ret mange Penge, som for Exempel over tusinde Rigsdaler?“

„Herr Gud bevare Deres Forsand, Herr Professor!“ svarede hun. „Vi har, saa Stam, ikke tusinde Skilling.“

„Ja, saa maa vi skaffe Dem,“ sagde han i en bestemt Tone, forlod hastigt Stuen og gik ind i sit eget Værelse. Lise rystede paa Hovedet og kastede et angsteligt Blik efter ham, som frygtede hun, at hun havde aabenbart ham mere, end han formaadede at bære. I sit Værelse gik nu Professoren fra den ene Deel af sin Samling til den anden. Af og til tog han et Stykke frem, betragtede det nøie og lagde det atter suffende hen. Endelig satte han sig ved sit Skrivebord og begyndte et Brev; men hvert Dieblik lagde han Pennen fra sig og lænede sig tankesfuld tilbage i Stolen. Af og til reiste han sig og begyndte atter at fremtage og betragte de Stykker, der vare ham kjære; endelig betvang han sig og indføjte nu hastigt Brevet. Med dette gik han derpaa op paa Slottet og gav det til den Stafet, som dagligt red fra Fredensborg til Kjøbenhavn med Posten.

Dagen efter kom en fremmed Herre fra Hovedstaden i Besøg hos Professoren. Nu blev hele Samlingen efterseet. Skuffe for Skuffe, Glas for Glas og Plante for Plante blev underseet, medens Professoren med mild men sørgmødigt Stemme gav de Oplysninger, som forlangtes. Endelig, da Alt var efterseet, løb den Fremmede en Sum for det Hele, og uden at betænke sig slog Professoren til. Handelen var saaledes afsluttet og endnu samme Dag blev Alt indpakket og fjørt bort. Med den første Forundring havde Lise seet paa, hvad der foregik; lidt efter lidt anede hun Sandheden, og de beundrende, taarefulde Blikke, hvormed hun betragtede sin Herre, vidnede nok om, hvor dybt og inderligt hun erkjendte det Offer, han havde bragt.

Endnu samme Aften gik han op til Herr Bjørnsen. Efter mange Undskyldninger og en lang Indledning, hvori han talede om Helma, og om hvormeget hun havde været for ham og Lise, overrakte han Bjørnsen Pengene, idet han udtalte det Haab, at derved de Vanskeligheder vilde være ryddede af Veien, som havde forhindret Faderen i at labe hende følge sit Hjertes Drift. Bjørnsen modtog Pengene med megen Tak og smilende Ansigt, men lod, som om han ikke forstod Professorens Gentyndninger, og gjorde denne i en fortrolig Tone bekendt med den Lykke, der ventede Helma, og sagde, at han vilde bruge Gaaven til hendes Udstyr, der jo, som han stæmtende udtrykte sig, for en vordende Grevinde maatte være brillant.

Ude af sig selv over denne Misforstaaelse, kom nu Professoren frem med Alt, hvad han vidste om Helmas Kjærlighed, idet han paa en hjertelig og hvellig Naade anmodede Bjørnsen om, ikke at forspilde hendes Lys Lykke. Over denne Tale blev nu Bjørnsen raiende forbitret, forfikkrede Professoren i en opbragt Tone, at Helma ækkede Øvrislehen, at han ene og alene havde sin Datters Lykke for Sie, og endte med at antyde, hvor farligt det var, at blande sig i fremmede Anliggender. Til sidst aabnede han Øren og lod den gamle Mand, fornyttet og nedtrykt som han var, gaar sin Wei; men Bjørnsen beholdt Pengene.

Alt hvad Professoren havde gjort, var saaledes spildt. Hvad han Størstedelen af sit Liv havde samlet, hvad der havde været hans Dages Arbejde og hans Natters Studium, hvad han med sin hele Sjæl havde hængt ved og elsket, var nu borte for steds, og det til ingen Nytte. Kummerfuld og dybt krænkelt naadede han sin Bolig. Spise vilde han ikke den Aften; til langt ud paa Natten gik han op og ned ad Gulvet og søgte endelig, træet og udmattet, sit Leie, hvor han langt og længe falder i en urolig, tung Sovn. Da han næste Morgen vaagne, var han saa fortunlet og forvirret, at han ikke klart kunde mindes, hvad der var skeet, kun følte han sig ligesom høiet af en tung Byrde. Og da han fra sit Sovokammer traadte ind i sit Studereværelse, og saae Lise ifærd med at gjøre reent der, medens Skuffene og Skabene, hvori hans Samlinger havde været opbevarede, stode aabne og tomme, da fornedede det for hans Zine og i en forbitret Tone udbrød han:

„Saa er jeg da rigtig forstrækkelig vred og grumme fornærmet paa Dig, lille Lise, fordi Du saaledes har endevendt . . .“

Herr stansede han pludseligt, Bevidstheden om hvad der var skeet vendte tilbage, han hæbde sit Hoved mod den gamle Piges Stulder og græd bitterligt. „Ah, min kjære gode Herre,“ hvistede Lise hulkende, „hvad skulle vi dog nu gjøre?“

Lite efter greb han Stol og Hat, og vandrede ud i Skov og Mark, som søgte han, at han der, blandt sine trofaste Venner, lettest kunde vinde sin tabte Ligevægt tilbage. Langsomt